

Лео (Левко Юрійович) ВІТОШИНСЬКИЙ
(23 червня 1941 – 1 жовтня 2008)

1 жовтня 2008 року у Відні на 68 році життя відійшов у вічність усесвітньо відомий український гітарист, видатний концертний виконавець і педагог, яскравий інтерпретатор численних творів світової музичної класики і творчості українських композиторів Левко Юрійович Вітошинський, який народився 23 червня 1941 року у Відні, походив з інтелігентної української родини з Тернопільщини. Він здобув блискучу освіту – закінчив Віденську музичну академію (клас гітари Л. Вальтер, 1964); удосконалював свою виконавську майстерність в Іспанії в А. Сеговії та Н. Епеса; 1966 року завершив навчання з філософії та юриспруденції у Віденському університеті, отримавши звання доктора права. Від 1964 – професор (1980–1988 – проректор) консерваторії в Граці (Австрія, тепер університет музики й театрального мистецтва). 1968 року він отримав звання лауреата Міжнародного конкурсу гітаристів в Александрії (Італія). 1992 року його було нагороджено Великим орденом за заслуги республіки Австрія, а 2001 йому присвоєно почесне звання заслуженого артиста України.

Л. Вітошинський був першим виконавцем ряду творів для гітари Е. Велеша, М. Рубіна, Ф. Фаркаша, В. Мутшпіля, З. Висоцького,

А. Юля, зокрема “Думки” німецького композитора Р. Льойкауфа на українські теми, “Гуцульської рапсодії” і “Шепоту хвиль” українського автора А. Андрушка.

Л. Вітошинський гастролював як соліст у багатьох країнах Європи, Близького й Далекого Сходу, Південної та Північної Америки. Побував із концертами в Індонезії, Пакистані, Бразилії, Ірані, виступав в Австрії, Словенії, Росії, Польщі, Швейцарії, Німеччині та інших країнах, в Україні – у 1975, 1984 роках та щорічно з 1990 року (передусім у Києві та Львові). Був почесним професором Львівської державної музичної академії ім. М. В. Лисенка (тепер – Національна музична академія), засновником в Україні Міжнародної премії ім. Л. Вітошинського, що присуджується українським митцям щорічно за здобутки в галузі музичного театру (лауреати – співак Р. Вітошинський, композитори В. Ракочі, О. Козаренко, В. Губа, С. Бедусенко, Л. Самодаєва, директор Львівської опери Т. Едер, співачка, солістка Одеської опери І. Красилівна).

Він плідно співпрацював з українськими музикантами та майстрами слова й театрального мистецтва: у Західній Європі – з І. Маланюк, в Україні – з Л. Кадировою,

О. Шутком, протягом багатьох років листувався з І. Гамкалом, який опублікував ряд статей про нього в українських довідкових виданнях.

Л. Вітошинський виступав з багатьма симфонічними оркестрами світу – Віденським, Бірмінгемським міським оркестром, концертним оркестром Великої Британії, Англійським струнним оркестром, Чеським оркестром солістів, різними камерними оркестрами, – а також з ансамблями, співаками, акторами.

Зробив багато записів на студіях “Класика для втіхи”, “Супрафон”, товариства “Музична спадщина”, “Вокс”, співпрацював з англійськими та французькими радіостанціями. Був автором видань “Cantabile e ritmico” (Відень, 2003) та “Про мистецтво гри на гітарі” (Л., 2006; переклад з німецької Л. Мельник).

Від 1997 року – член Асоціації науковців

і митців Європи в Зальцбурзі, член журі багатьох міжнародних конкурсів.

Лео Вітошинський був великим музикантом, якого знав і радо вітав увесь світ. А він передусім по-синівськи любив Україну, залюбки приїжджав із концертами на землю своїх батьків, дарував людям радість спілкування з високим мистецтвом, зігрітим глибокими почуттями й теплом щирого серця, яке, на превеликий жаль, перестало битися навіки...

Поцінуймо ж його значний внесок в українську і світову музичну культуру, а його самовіддана праця на ниві мистецтва нехай послужить прикладом для багатьох сучасних і майбутніх поколінь музикантів. Світла пам'ять про Лео Вітошинського збережеться в серцях усіх, хто його знав.

Б. Фільц,

*Співробітники відділу музикознавства
ІМФЕ ім. М. Т. Рильського НАН України*